

Meningen, at naar man giver en Mand Middagsmad, skal den kunne styrke hans Kræfter til det Arbejde, han har at udføre i den Mellemtid, som man kan regne, der i Almindelighed gaaer fra den ene Gang, man spiser, til den anden. Dette kunde den Mad, der blev leveret Soldaten, ikke dengang, og jeg er forvisset om, at den kan det endnu mindre nu, da Priserne paa Livsforbrødenhederne ere stegne i en saa betydelig Grad. Altsaa, jeg betvivler i høi Grad, skjøndt jeg ikke har seet den Mad, der leveres til 9 Sk., at den skulde være af en saadan Bestaaffenhed, at man overhovedet kan være bekjendt at hyde den til en Mand, man fordrer et Arbejde af som det, man forlanger af Soldaten. Det er saameget mere paafaldende, at man her gjør Modstand mod en Forhøielse af Soldatens Lønning, naar man som Grund derfor ansøger Hensynet til Statskassens Lørv. Jeg vilde sandelig ønske, at de Herrer havde varetaget Statskassens Lørv ved tidligere Behandlinger af vore Hærlove, saa havde de ikke havt nødig at knibe saa stærkt nu; men dette har jeg ikke seet Noget til. I den Tid, jeg har havt den Ære at sidde i denne Forsamling, har jeg altid hørt, saasnart der var Tale om Forhøielse af Lønninger til civile eller militaire Embedsmænd, at der blev talt om, at Priserne paa Livsforbrødenhederne stige, at Livets Krav ere ganske andre nu, end de vare tidligere, men nu, da der er Tale om de Meniges Lønning, nu hebber det: Nei, om Forladelse, han kan godt leve af det Samme, som han kunde leve af for 16—20 Ar tilbage. Jeg maa tilstaae, at det gamle Ord, at uden Ol og Mad er Helten Ingenting, ikke har havt stor Indflydelse paa de Herrer, som her ikke ville gaae ind paa en Forhøielse, og jeg vil dog bede dem endnu engang at tage under Overveielse, om de ikke kunne slutte sig til vort Forslag og vise den Mennefskelighed mod den menige Soldat, paa hvis Skuldre man lægger saa store Byrder, at give ham en anstændig Løn. Jeg tør paastaae, at den Løn, vi have foreslaaet, ingenlunde vil være nok til at medføre Overdaadighed, men kun være tilstrækkelig til at skaffe det absolut Nødvendige, for at vedligeholde Kræfterne saaledes, at Soldaten kan udføre, hvad der bliver ham

befalet. Jeg skal altsaa meget indstændigt bede Thingets høitærede Medlemmer og især dem, der kunne være Tvivl om, hvorvidt de bør stemme for vort Forslag eller det næste under Nr. 2, der sætter Lønnen til 24 β , om at stemme for vort Forslag. Jeg kan godt tænke mig, at de, som overhovedet ville gaae ind paa en Forhøielse af Lønningen, maastee nærmest ville mene, at en Forhøielse af 4 β kan være tilstrækkelig, og jeg skal ikke nægte, at hvis jeg ikke kan opnaae Andet, vil jeg paa Soldatens Vegne være meget taknemmelig for denne Forhøielse. Jeg indrømmer, at det er et Tillæg, som vil komme Soldaten særdeles tilgode, og at 24 β ganske anderledes ville være tilpas end 20 β , er en Selvfølge. Forslaget om en Forhøielse til 22 β vil jeg meget fravaade og vil ikke engang selv stemme for det. Jeg tiltræder subsidiairt Forslaget under Nr. 2, forsaavidt vort eget ikke vedtages, men Forslaget under Nr. 3 vil jeg, som bemærket, paa det Bestemteste fravaade, thi det er ikke langtfra, at man kan sige, at det er i en vis Forstand at drive Løier med Soldaten at ville give ham et Tillæg af 2 β , naar man kjender de Raar, han nu har. Naar man nu vil sige, at 22 β dog er en bedre Lønning end 20 β , og at for 2 β kan der ogsaa faaes Noget, saa er dette vel sandt, men Soldaten kan ingenlunde derved faae saa Tilstrækkeligt, at det i og for sig har Noget at betyde. Han maa dog the til sin Madpose alligevel, og saa kan han ligesaa godt tage til den for de 2 β med. Men dersom Fleertallet skulde blive staaende ved de 20 β , haaber jeg, at man om ikke lang Tid i Erkjendelse af, at dette er en alt Andet end anstændig Lønning, vil komme til en Forhøielse af 4 β , og jeg skal derfor, naar vi ikke nu kunne naae op til 24 β , fravaade at tage en mindre Forhøielse. Den ærede Minister havde ogsaa, naar man lagde nøie Mærke til hans Ord, meget rigtig den Erkjendelse, at Soldaten ikke kunde leve af, hvad der her er foreslaaet; thi han ansøgte som Grund for sin Mening, at Cantonnementerne vilde blive lagte i Nærheden af Soldaternes Hjem, og at disse altsaa maade være istand til at skaffe sig Noget fra Hjemmet. Dette behøvede den ærede Minister ikke at ansøre,